

[Kjærulff Schmidt.]

år. Var det en tilfældighed, der førte til, at man valgte en fremgangsmåde, der i meget vidt omfang vil afskære hr. Glistrup fra at udføre sin politiske gerning?

Sagen er også usædvanlig ved sit omfang. Ved at vælge det standpunkt, anklagemyndigheden har valgt, nemlig at så at sige alt, hvad hr. Glistrup har foretaget sig, siden han var lektor i skatteret på Københavns universitet, er ulovligt, har man samtidig tilrettelagt et system, der sikrer, at anklageskriftet kan fabrikeres op til præcis det omfang, der passer magthaverne.

En sag, der omfatter 3.000 anklagepunkter og foreløbig 50.000 sider bilag, kan formentlig uden vanskelighed udvides med andre 50.000 eller 100.000 sider bilag, hvis det skulle vise sig belejligt, og hvert enkelt af disse titusindvis af dokumenter tilbage fra de sidste 15 år kan man så endevende i årevis ved domstolene. Man stiler mod én eneste ting, nemlig at berøve folketetinget og fremskridtsbevægelsen den arbejdskraft, som vælgerne så stærkt har markeret at der er brug for i det politiske liv.

Sagen er også usædvanlig derved, at de konsekvenser, dommen til sin tid vil få, vil være særdeles ubehagelige. Dømmes hr. Glistrup, vil der være skabt risiko for et martyrium, som ingen her i landet kan være tjent med, hverken folketetinget, domstolene eller andre. Frifindes hr. Glistrup, vil dommen i uhyggelig grad virke nedbrydende for den sidste rest af respekt for myndigheder og domstole, der til den tid måtte være i behold. Man har sat en kost til at danse, som næsten ikke kan stoppes. Man har åbnet for konsekvenser, som både folketeting og domstole var bedst tjent med at undgå, så længe hr. Glistrup er medlem af folketetinget.

Sagen er usædvanlig ikke blot ved sin opståen, ved sin udførelse, ved sine konsekvenser og ved sit omfang. Den er også usædvanlig ved sit indhold. Dette anklageskrift er ikke som noget andet anklageskrift, der nogen sinde har været forelagt en dansk domstol. Kan det være en tilfældighed, at hvert eneste af de 3.000 anklagepunkter, som domstolene nu skal arbejde sig igennem i de kommende år, bygger på en ny og hidtil uprøvet juridisk teori? Er det mon en tilfældighed, at der ikke er ét eneste af anklagepunkterne, hvorom man kan sige: her er

tale om forhold, som er omtalt i loven eller i domspraksis i forvejen? Er det ikke afslørende for det, man vil med denne sag, at man nu efter 4 års overvejelser og efterforskning ikke har fundet ét eneste tilfælde, hvorom man kan sige: her har hr. Glistrup begået den og den forbrydelse, sådan som loven normalt fortolkes.

I stedet for at udarbejde et anklageskrift, der nøje opregner forhold, der normalt anses for at være strafbare, har man opfundet en teori, fiktionsteorien. Den teori kan gøre alt, hvad der ellers er lovligt, til ulovligt og omvendt. Burde det ikke få folketetinget til at tøve med at efterkomme anklagemyndighedens ønsker, når det af anklageskriftet så tydeligt fremgår, at tiltalen ikke bygger på politiets opdagelser under efterforskningsarbejdet, men ene og alene på en arbitrær, en vilkårlig og i heldigste fald en tvivlsom lovfortolkning?

I udvalget for forretningsordenen bad jeg om, at der kunne blive indhentet svar på et spørgsmål til justitsministeren om forståelsen af denne specielt til lejligheden konstruerede fiktionsteori. Men stik imod den måde, hvorpå alt arbejde ellers foregår i folketingsudvalgene, bestemte udvalgets flertal, at der ikke var adgang til at lade udvalget rette henvendelse til justitsministeren. Der var ikke ét medlem af udvalget, der kunne forklare eller gennemskue, hvad fiktionsteorien egentlig er for noget, og der var ikke ét medlem af udvalgets flertal, der var interesseret i at vide noget om, hvad det egentlig var, det drejede sig om. Der var ikke ét medlem af flertallet, der var interesseret i at kende det juridiske grundlag eller måske snarere manglende juridiske grundlag.

Efter mindretallets opfattelse strider det fundamentalt mod retssikkerheden, at et så omfattende anklageskrift mod et folketingsmedlem, baseret på helt ukendte og ganske løstjente juridiske teorier, der er skabt alene til brug for denne sag, blot passerer gennem folketetinget, som om folketetinget var et ekspeditionskontor, uden at tinget eller udvalget for forretningsordenen udøver nogen som helst form for kritisk sans over for det, der forelægges. Også på dette punkt tør det nok siges, at sagens behandling er ganske usædvanlig og ganske ubetryggende.

Over for alt dette kan man selvfølgelig sige, at sagen mod hr. Glistrup jo nu vil